

[Arbejds- og socialministeren.]

langt videre end til dem, dette forslag tilsigter at løse. Men der er synspunkter, som jeg er ganske uenig med det ærede medlem i, hvis man, hvad jeg altså er nødt til, også ser på problemerne ud fra et økonomisk synspunkt. Det ærede medlem har det jo lettere. Jeg har for nogle år siden siddet i et udvalg sammen med det ærede medlem, hvor vi behandlede en anden lov indenfor det sociale område, nemlig loven om aldersrente, og der stillede det ærede medlem forslag om at fordoble udgifterne til aldersrenten. Således kan man gøre, det har man jo ret til, men der er for mig ikke økonomisk fornuft i det. Det ærede medlem slynger meget klart ud, at vi må have stillet mange flere midler til rådighed, således at indtægtsgrænsen kan slettes eller i hvert fald sættes væsentligt i vejret. Det er et synspunkt, som man kan fremføre, men jeg kan ikke se, at synspunktet har berettigelse, hvis man hellere vil bruge de midler, man kan få til rådighed, altså i dette tilfælde 5,3 mill. kr., til en forhøjelse af indtægtsgrænsen end til at forøge normalbidraget. Hvis man skal se sagen fra et socialt synspunkt, må dog de økonomisk spinkleste siges at være i størst nød, og har man et antal millioner at hjælpe med, må de vel placeres hos de mennesker, der økonomisk sidder dårligst i det. Når man har et begrænset beløb, som tilfældet er her — og at det er begrænset, kan man så beklage —, et beløb på 5,3 mill. kr., er der ingen tvivl i mit sind om, hvordan det vil gøre mest gavn; det vil det selvfølgelig ved, at vi sætter normalbidraget op, således at de allersvageste mærker forhøjelsen, hvad de ikke ville gøre, hvis man kun benyttede beløbet til forhøjelse af indtægtsgrænsen.

Jeg skal ikke komme ind på en dybere drøftelse af de problemer, det ærede medlem fremførte med hensyn til de kvinder med børn, der har en ugeløn på 135 kr., problemer, som vi også fra anden side har fået forelagt flere gange. Jeg erkender, at det er forhold, der i allerhøjeste grad kræver overvejelse, men jeg vil i denne forbindelse pege på, at en ugeløn på 135 kr. findes jo også andre steder i vort samfund. Hvis man går forholdene efter, vil man se, at der er mange, hvis normale årlige indtægt svarer til en ugeløn på 135 kr. Hermed være ikke sagt, at de på nogen som helst måde har rigeligt; selvfølgelig kan jeg godt se, at der er vanskeligheder for dem ved at komme igennem. Men når diskussionen står om, hvordan vi gør mest

gavn med de midler, vi har til rådighed, er mit synspunkt absolut uændret, og jeg synes, at det ærede medlem tager ganske fejl i sin bedømmelse af de sociale forhold på dette område.

Jeg takker for den velvilje, forslaget har mødt, og har ikke yderligere bemærkninger at gøre.

Ragnhild Andersen: Det hænder jo, at man gør sig visse illusioner, når der stilles forslag på områder som det, det her drejer sig om, nemlig vedrørende de allerdårligst stillede forhold. Jeg tænker her på illusioner om, at der dog her i det høje ting findes kvindelige medlemmer, som skulle have visse forudsætninger for at yde deres støtte på disse områder. Jeg beklager, at ikke en af de kvindelige ordførere har ytret ønske om udvalgsbehandling for at komme ministeren til hjælp, idet ministeren jo siger, at han er klar over, at der i lovforslaget findes problemer med hensyn til indtægtsgrænserne, men at det ikke har været økonomisk overkommeligt at komme med forslag på dette punkt. Det er min opfattelse, at i første række de kvindelige rigsdagsrepræsentanter havde gjort vel i at understøtte disse synspunkter, for at man dog kunne komme et stykke frem ad den vej, som man bør gå. Men jeg forstår, at man ikke skal gøre sig illusioner.

Den højtærede minister sagde, at han var uenig med mig, og ministeren prøvede på at komme ind på de diskussioner, vi har haft om forhøjelse af aldersrenten; det skal jeg lade ligge. Men jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at ministeren udlagde det, jeg har sagt, noget demagogisk. Jeg har ordret sagt, at det ville ikke være urimeligt at sige, at selv med den forhøjelse, som nu vil blive gennemført, er normalbidraget sat for lavt, men det er min opfattelse, at det i dag er vigtigere at sikre kvinderne, at de får bidraget, end om jeg f. eks. i dag ville foreslå mere end de 5,3 mill. kr. Således har jeg udtrykt mig, og det er det, som er min og mit partis opfattelse. Jeg har allerede i min indledning sagt, at vi er glade for lovforslaget om de 5,3 mill. kr. Jeg er klar over, at de ringest stillede skal have den håndsrekning. Men det er også rigtigt, at i dag er det i tusindvis af kvinder, de gældende regler går ud over, og jeg beklager, at ingen ordfører har erklæret sig rede til under en kort udvalgsbehandling at møde repræsentanter for de arbejderkvinder, som ude omkring må friste den skæbne at løbe storm på bidragskon-